

AZ AGOSTYÁNI, BAJI, DUNAALMÁSI, NESZMÉLYI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESTOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2022. 06. 05. - XXXII. ÉVF.3. SZ.

Veni Sancte Spiritus!

„Jöjj, Szentlélek Istenünk, add a mennyből érzeünk fényesség sugárát!” – így zeng a pünkösdi szekvencia. Ez az ének csendül fel minden, a Lélek kiadására váró hívő ajkán ezen az ünnepen.

Nehéz dolog a Szentlélekről beszélni. Pünkösöd Istenét sokan megfoghatatlannak, elvontnak mondják, s talán igazuk van. „Egyszerűbb” dolgunk van az Atyaisten, akit a világ teremő Urának vallunk, aki egyben gondoskodó Atya.

Ha nem is egy szakállas, öreg bácsiként gondolunk rá, mégis van tapasztalatunk arról, milyen az, amikor valaki gondoskodik rólunk, vigyáz ránk, mint egy jó apa. Az Atyaisten az, aki minket is megteremtett és életbe hívott, aki a szabadságot nekünk ajándékozta. Mint édesapánk, aki néha feldobott bennünket piciny gyerekként a magasba, hogy úgy érezzük, mintha szállnánk és miénk lenne a világ. Bár védtelenül szálltunk ég és föld között, mégis biztonságban voltunk, és önfeladten kacagtunk, mert tudtuk, hogy az ő karjaiba hullunk vissza, ő vár ránk. Az Atyaisten az, aki tanít bennünket, nevel, és próbál egy kijelölt úton terelgetni. Mint édesapánk, aki kezünket fogva vezetget, s persze lassan engedi, hogy egyedül is megtegyünk néhány tétova lépést, de nem hagy minket magunkra, bármikor kiálthatunk hozzá, ha elesnénk és bízhatunk abban, hogy megtart ben-

nünket.

Jézus Krisztus, a Fiú az, aki talán a leginkább „emberközelinek” mondható a Szentháromság személyei közül, akivel embersége miatt a leginkább „azonosulni” tudunk. Megértjük. Megismerhetők, találunk az életéről sok-sok történetet, tudjuk, milyen. Közel érezzük magunkhoz. Mint ember, Ő is megszületett, növekedett, volt gyermek, játszott és tanult, érzett félelmet, szomorúságot, dühöt,

boldogságot és örömet. Kihívásokkal szembesült, tanított, példát mutatott, kísértést szenvedett. Volt része szíves fogadtatásban, és ellenséges közegbe is került. Egyesek itták a szavait, mások kinevették. A Fiúisten, Jézus Krisztus személyében teljesen osztozott a mi emberi sorsunkban: legvégül a halálban is társunk lett. Jézusban az értünk emberré lett Istent imádjuk: az Istent, aki minket megváltott a bűneinktől és a haláltól. Az Istent, aki bebizonyítja, hogy egész életünk útján velünk van és velünk akar

lenni. Az Istent, aki megtanít bennünket, hogyan legyen boldog az életünk a földön, és mit kell tennünk, hogy a mennyi boldogságban is részünk legyen. Jézusban barátunkra, útítársunkra, orvosunkra, pásztorunkra, testvérünkre, tanítónkra ismerhetünk.

De mit mondjunk a Szentlélekről? Elvont, megfoghatatlan, távoli, kissé érthetetlen és megmagyarázhatatlan. Az ilyen dolgokról általában képekben szoktunk

beszélni. Pünkösdi szekvenciánk is képekhez, szimbólumokhoz folyamodik, amikor hívogatva várja a Lélek eljövételét. Kérdezzük meg a szekvencia mély és gazdag szövegétől: kicsoda a Szentlélek?

A kérdés is fontos. A kérdésben már majdnem benne van a válasz. Kicsoda a Szentlélek? Valakit ünnepünk pünkösöd napján, és nem valamit. A Szentlélek nem energia, nem láng vagy tűz a szívünkben, nem egyesítő erő, nem „maga a szeretet”, legalábbis nem egy elvont valóság. A Szentlélek egy személyes létező, egy „én”. Megszólítható, néven nevezhető, szabad valaki, akivel kapcsolatba lehet kerülni, akit kereshetünk, akit megismerhetünk, aki ismer bennünket és megszólít minket. A Szentlélek a harmadik isteni személy, aki az Atyát és a Fiút

folytatás a következő oldalon...

Teremő Lélek, szállj reánk, ragyogd be lelkünk, tiszta láng, ki alkotsz, éltetsz szíveket, hozd nekik bő kegyelmedet! Kit úgy hívunk: Vigasztaló, kit ad nekünk az Alkotó, te élő forrás, égi láng, szent kenet, égből szállj le ránk!

...folytatás az előző oldalról

összekapcsolja a szeretetben, így árad köztük, és pünkösdi óta közöttünk is Kicsoda tehát a Szentlélek, a pünkösdi szekvencia szövege alapján? Égből fényességet árasztó Isten, édes vigasztalást adó barát, aki a sírók mellett áll. Olyan vendég, akit jó vendégül látni, mert várunk rá és örülünk, ha érkezik. Fáradtának enyhülést adó társ. Ihlető személy, aki új lendületet, új irányt mutat, vagy éppen bátorít minket a helyes úton maradásban. A szennyest tisztára mossa, mint egy anya, és eltakarítja, ami nem odavaló. A kiszáradt szívet vízzel hinti meg, ahogyan az eső a szántóföldet öntözi, hogy teremjen gyümölcsöt. A sebhelyeket is bekötözi, gyógyít és erőt ad az újrakezdésre. Simogat, meleg otthont készít nekünk, már most is, egymás közt, a földi életben, de elsősorban a mennyben.

Mindezeket átgondolva még mindig úgy tűnik, hogy a Szentlélek egy távoli valaki? Ennél közelebb nem is lehetne hozzánk. Anyai vonásai vannak. Élterő, mert az édesanyánk tejével kezdtük az életünket. Sebeket gyógyító, mert gyermekként az anyukánk kente be és kötözte be, ha valami fájt, s lelki sebeinkre, szomorúságunkra és félelmeinkre is az ő szava és vigasztalása volt az enyhét adó kenet. Ugyanakkor egy társ, barát. Segít, hogyha elakadunk az úton. Felráz, mert ad egy új küldetést, ad valami feladatot akkor is, amikor mi magunk nem lelkesedünk igazán semmiért. Ezzel együtt megérteti velünk, hogy semmi sincs hiába, mert Ő valami csodálatos módon teszi teljessé azt, ami a mi erőfeszítéseink után is csak félig lenne kész. A Szentlélek olyan vendég, aki meglepetésszerűen jön, mégsem esünk kétségbe, ha ideér. Valaki, aki kihúzza bennünket a reménytelenségből, a bezárkózásból, a magányból, a szürkeségből, mert új utat mutat. Valaki, aki egy csapatot képes kovácsolni az egész emberiségből, még szorosabb közösséget minden Krisztusban hívóból, mert mindenkire egyformán ért, mindenkivel megtalálja a közös hangot, a közös nyelvet.

Ki ne akarna találkozni egy ilyen Valakivel? Ki ne várná, áhítozná a Szentlélekkel való találkozást? Mi is várakozunk pünkösdi ünnepére! A Szentlélek már eljött a világba, amikor az apostolokra szállt és

erővel töltötte el őket. Mi magunk a keresetségekben vízből és Szentlélekből születtünk újjá, majd a bérálásban ennek a Szentléleknek a személyes, csak nekünk szóló és megismételhetetlen ajándékait kaptuk meg, melyek örök életre szólnak, örökké velünk vannak és sosem hagynak el bennünket, küldetést és életcélt adnak nekünk, de erőt is adnak mindehhez.

De pünkösdi ünnepe nem ér véget! Ő folyamatosan jön, állandóan közelít felénk, keres bennünket és várja, hogy befogadó szívekre és elmékre találjon! A Szentlélek fontos küldetéssel jön közénk, melyhez ő nem válik hűtlenné. Az Atyától és a Fiútól érkezik hozzánk, tőlük kapja feladatát. Az Ő küldetése, hogy Jézust ismertesse meg velünk. Az fogadja Őt igaz szívvel és valóban gyümölcsözően, aki Krisztust szeretné jobban megismerni általa. A világ végéig élteti az Egyházat és az egész világot, minden lelket, mely Jézust keresi. Az igazságban, Krisztus tanításához való hűségben vezet bennünket. A szeretetünket teljessé, igazzá és istenivé teszi. Személyesen érkezik hozzánk, és aztán egybe hív bennünket a Krisztusban hívők közösségében.

Legyen a Szentlélek mindannyiunkkal! Áldja és éltesse a Tóvárosi és a falvakban élő szeretett híveket, akik e sorokat olvasnak, s amelyek írója szeretettel és tisztelettel ajánlja imáikba magát és imádkozik értük!

Jöjj Szentlélek Úristen!

Fülöp Tamás diakónus

Homage'a Krúdy Gyula

őz boka hajlik
alkonyi, múló színek
futamodásában

Hja, egyre többet néz távolba a szem.
A boldogult úrfikorba...

Napszállta

/haiku/

fénylő öledben
csigák labirintjai
felfénylenek még

Botos Ferenc

Pap- és diakónusszentelés a Győri Egyházmegyében

A győri Nagyboldogasszony-székesegyházban, június 18-án, 10 órai kezdettel Veres András megyéspüspök ünnepi szentmise keretében áldozópappá szenteli Fülöp Tamást és Licz Csaba Zsoltot. Diakónussá szenteli Gulyás Vilmost, Hencz Mártont és Palatinus Kristófot.

Elsőáldozás

Május 29-én, vasárnap, Urunk mennybemenetelének főünnepén, a 8:30 órakor kezdődő szentmisében 16 gyermek részesült először az Eucharisztia szentségében. Egyházközségeinkben összesen 28-an elsőáldoztak. Imádkozunk értük!

Szentmise Virágh János kapucinus atyáért

Május 25-én, szerdán, a 18 órakor kezdődő ünnepélyes szentmisében emlékezünk meg Virágh János kapucinus atyáról, közösségünk néhai plébánosáról, halálának 15. évfordulóján.

Porciunkula

Egyházközségünk búcsúját az idei esztendőben július 31-én, a 18 órakor kezdődő szentmisében ünnepeljük. Ha az időjárás engedi, utána körmenetet tartunk. Mindenkit szeretettel várunk!

Bérálás

A bérálás szentségét Dr. Veres András megyéspüspök ünnepélyes szentmise keretében 30 fiatalnak szolgáltatta ki 2022. május 14-én, szombaton 10 órakor a tatai Szent Kereszt templomban.

Úrnapja

Június 19-én, vasárnap, 10 órakor kezdődik az ünnepi szentmise. Utána körmenetet tartunk. Minden kedves Hívót nagy szeretettel hívunk és várunk!

Május, a Szűz Mária hónapja

Május az egyházi évben Szűz Mária hónapjának számít. Számos templomban tartanak ilyenkor ájtatosságot Máriára emlékezve.

Májust az egyházi évben hagyományosan Szűz Mária hónapjának tartjuk. A keresztény lelkiségben Isten Anyját egyszerre tekintjük a tavasz életigenlő erejének és bőséges termékenységének szimbólumának, és tiszteljük május királynőjeként. Hogy Mária mennyire kapcsolódik a tavaszhoz, többek között abban is megmutatkozik, hogy a déli féltekén Mária hónapját nem májusban, hanem novemberben, az ottani tavaszon ünneplik. Mária áll Isten üdvözítő művének kezdetén, és ilyen módon is az „üdvösség tavaszát” szimbolizálja.

A Mária-tisztelet középpontjában az alázat, latinul a „humilitas” áll, amely szorosán kapcsolódik a „humuszhoz”, azaz a földhöz. Így lesz Mária a „nép asszonyának” szimbóluma, és így áll különösen közel a hívőkhöz, mivel az isteni és az

emberi olvad össze benne.

Mária különleges tisztelete hosszú hagyományokra tekint vissza. A pogány eredetű májusi ünnepek már a középkorban keresztény tartalmat kaptak. A történelem folyamán pedig ezek az ünnepek egyre inkább Mária ünnepévé váltak, amelyek aztán az idők során az úgynevezett májusi áhítatokká alakultak át.

A májusi rózsafüzérnek is különleges jelentősége van. A rózsafüzérben Máriát hívjuk segítségül. Őt magát nem imádjuk, mivel ez csak Istennek van fenntartva, de őt tekintjük a Jézus Krisztushoz vezető útnak, amint azt VI. Pál pápa a Mense Maio kezdetű enciklikájában is írta:

„Mindig Mária az az út, amely Krisztushoz vezet. A vele való találkozás szükségszerűen válik Krisztussal való találkozássá. [...] Május elején, amelyet a keresztény hívek régóta Isten Anyjának szentelnek, szívünk örömmel telik meg a hit és a szeretet megindító látványának gondolatá-

tól, amely hamarosan a mennyei királynő tiszteletére az egész világon megmutatkozik.”

Ez az a hónap, amikor a templomokban és az otthonokban is buzgóbban és bensőségebben árad a keresztények szívéből az ima a Szent Szűz dicséretére és tiszteletére, és ez az a hónap, amikor az isteni irgalom ajándékai bőségesen áradnak le ránk mennyei Édesanyánk trónjáról.

Mária hónapján kívül az egyházi évben számos más Mária-ünnep is van. A legfontosabbak: a szeplőtelen fogantatás ünnepe (december 8.), Szűz Mária istenanyaságának ünnepe (január 1.), gyümölcsoltó Boldogasszony (március 25.), sarlós Boldogasszony napja (Mária látogatása Erzsébetnél) (Magyarországon július 2.) Kisboldogasszony napja (Mária születésének ünnepe) (szeptember 8.) és Nagyboldogasszony napja (Mária mennybevétele) (augusztus 15.).

Fordította: Frick József

Forrás: katholisch.at

Péliföldszentkeresztzi zarándoklat

A baji egyházközség hívei, a sokéves hagyományokhoz híven, május 7-én, szombaton, korán reggel ismét útnak indultak gyalogos zarándoklatukra, a péliföldszentkeresztzi májusi nagybúcsúra. Idén ismét a gyalogos zarándokok körében köszönthettük egyházközségünk korábbi lelki vezetőjét, Havassy Bálint László plébános atyát.

A zarándokok a sok évtizede, sőt századokon át kitaposott útvonalat követték.

Útjuk során a határ menti keresztelnél egy-egy rózsafüzér tizedre megálltak, és megpihentek. Az imákból merítették erőt az előttük álló út nehézségeinek leküzdésére.

A gyalogos zarándokokhoz a Péliföldszentkeresztre érkezéskor csatlakoztak a busszal érkező hívők is, így közösen járták végig **Bálint atya** gondolataival vezetve Krisztus keresztútját.

A keresztutat követően a szalézi atyák litániával köszöntötték a templomban a búcsújáró híveket.

A szombat vigíliai szentmisére is csodulig megtelt a Szent Kereszt templom.

A szentmisét követően a szalézi atyák kis

boros beszélgetésre invitálták a híveket, mely során mindenki, a „zarándok borok” ízelelése mellett megismerkedhetett az újonnan elkészült „szalézi pincével”.

Vasárnap, a reggeli 7 órakor kezdődő zarándokmisét követően indultak haza a gyalogos zarándokok.

A haza vezető úton a zarándokok korelnőke, Luigits Róbert vezette az imákat.

Tardosra érkezve a Túri család fogadta agapéval a megfárad zarándokokat. Itt köszönjük meg önzetlen áldozatvállalásukat, mellyel sok éve erőt adnak az út utolsó szakaszának leküzdéséhez. Isten áldását kérjük rájuk!

Az otthonmaradottak a templomnál köszöntötték a megfáradt zarándokokat, akik harangok szavával kísérve vonultak a templomba, és az alábbi énekkel üdvözölték az otthonmaradottakat:

„Szép üzenetet hozunk mi a szentkeresztzi kegyhelyről Jézus, és Máriától!”

A szerencsés megérkezésért tartott közös ima után ugyan fáradtan, de lelkeikben felfrissülve tértek otthonaikba mindannyian.

De mi is az a zarándoklat?

Mi különbözteti meg a kéktúrát végigjáró túrázót és a Mária-út zarándokát, hiszen nagyon sok szakaszon átfedés van a kettő között.

Zarándoklat (főnév): Vallásos emberek gyalogos menete arra a helyre, amelyről ők azt gondolják, hogy szent (azaz történt ott korábban valamilyen csoda). Ezt a meghatározást olvashatjuk ha a szó értelmezését keressük.

De valóban csak ennyit jelent, hogy: „gyalogos menet”?

Ha leragadnánk ennél a szóösszetételnél, akkor valóban ide sorolhatnánk a túrázókat vagy a Gerecse 50 résztvevőit is.

A lényegét a meghatározás második fele rejtje: „ők azt gondolják, hogy szent”

Ha az útnak indult zarándok valóban úgy gondolja, hogy egy szent helyre szeretne eljutni, akkor a zarándoklat során is zarándokként kell viselkednie!

A zarándoklat lehetőséget ad a lelki felkészülésre, hogy mire a szent helyre érek a

folytatás a következő oldalon...

...folytatás az előző oldalról

lelkem is felkészült legyen!

Ne csak én tudjam befogadni a szent hely áldásait, de a zárándoklat helyszíne, a szent hely, engem is be tudjon fogadni.

A napi egy-két „csendes szakasz” a befelé fordulásra, az önvizsgálatra, az elmélyülésre biztosít alkalmakat. Hát éljünk is vele! Isten szent ege alatt, a természet által alkotott térben végzett imák teszik igazán meghitté vándorlásunkat.

A zárándoklaton megtapasztalhattad a lemondás, és erőfeletti erőfeszítéseid értelmét. A világtól való elszakadást és a csendet, amelyek Istenre tesznek nyitottá. A Gerece hegyeinek megszentelt tájain haladva gondolataim Istennel találkoznak. Így akár, ha egymagam is járom a zárándoklatot, sosem leszek utamon egyedül. Minden utamon velem van Isten!

-pik-

A vörösfenyő éneke

A vörösfenyő háromszáz évet is élhet: száz éves korában válik éretté. Északon, a tajga kegyetlen világában a köves, fagyott talajban minden rést kihasználva terjeszti szét - de nem mélyen - a gyökereit. Ezért a nagy viharok gyakran kidöntik a százados óriásokat.

A Gulag egykori foglyai szabadulásuk után „szabad munkásként” még évekig nem hagyhatták el táboraik tágabb körzetét. Szokásban volt - értelmiségiek esetében - a távoli családhoz gondosan levélbe zárt vörösfenyőágot küldeni.

Varlam Salamov írja meg a kolimai elbeszélései között gyönyörűen mindezt „A vörösfenyő feltámadása” c. írásában. Oszip Mandelstam mártír költő feleségének Moszkvában sikerült a kapott ágot kihajtatni egy üveg vízben.

A vörösfenyő éneke

/Salamov reminiscenciák/
/haikuk/

szurdok falához
gombolyult holt juharból
sarjadó fenyő

-

vörösfenyőág
érzi a fagy illatát
ébred a napon

-

a sok közül egy
kizöldülő ágbogával
most ő a legszebb

-

kihűlő ágyon
utoljára a kézben
kenyérfejadag

Botos Ferenc

Ferenc pápa katekézise: Az idősek bölcsessége és humora sokat segíthet a megfáradt társadalomnak!

Május 25-én a Szentatya a tizenegyedik katekézist tartotta az öregkorról az általános kihallgatás keretében. A Prédikátor könyve alapján az értelemvesztés, a mindent hasztalannak érzés, a teljes fásultság általános tapasztalatáról elmélkedett, és kiemelte, milyen fontos szerepet játszhatnak az idősek mások megsegítésében ebben a helyzetben.

Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Az öregkorról való eszmefuttatásaink sorában - tehát az öregkorról való töprengéseinket folytatjuk -, ma a Prédikátor könyvével, a Szentírás egy újabb gyöngyszemével foglalkozunk. Első olvasásra ez a rövid könyv megdöbbeneti, híres refrénje zavarba ejti az embert: „Minden hiábavalóság.” Minden hiábavalóság - ez a refrén, mely újra és újra elhangzik; minden hiábavalóság, minden „köd”, minden „füst”, minden „üresség”. Meglepő, hogy a Szentírásban ilyen mondatokat találunk, melyek a létezés értelmét kérdőjelezik meg. Valójában a Prédikátor folyamatos ingadozása értelem és értelmetlenség kö-

zött annak az életről való tudásnak az ironikus megjelenítése, amelyet szenvedély fűt az igazságosság iránt, melynek Isten ítélete a biztosítéka. És a könyv zárómondata megmutatja a próbatételből kivezető utat: „Féld az Istent, és tartsd meg a parancsait, mert ez minden embernek a kötelessége” (Préd 12,13). Ez a tanács a probléma megoldására.

Egy olyan valósággal szembeesülve, mely időnként szemlátomást minden ellentétnek helyet ad, mégis ugyanazt a sorsot szánja mindegyiküknek, azt, hogy a semmiben végződnek, a közömbösség útja tűnhet számunkra az egyetlen gyógyírnak a fájdalmas csalódásra. Ilyen kérdések merülnek fel bennünk: Erőfeszítéseink talán megváltoztatták a világot? Képes-e valaki érvényt szerezni az igazságos és igazságtalan közötti különbségnek? Úgy tűnik, mindez értelmetlen: minek ennyi erőfeszítés?

Ez egyfajta negatív felismerés, mely az élet bármelyik időszakában megtörténhet, de kétségtelen, hogy az öregkor szinte elkerülhetetlenné teszi ezt a találkozást a kiábrándulással. Öregkorban a kiábrándulás megérkezik. Így döntő fontosságú, hogy öreg korunkban ellen-

tudunk-e állni e kiábrándulás elkedvetlenítő hatásainak: ha az idősek, akik már mindent láttak, megőrzik az igazságosság iránti szenvedélyüket, akkor van remény a szeretetre és van remény a hitre is. És a mai világ számára döntő fontosságúvá vált, hogy átjutunk-e ezen a válságon, ezen az üdvös válságon. Miért? Mert az a kultúra, amely az hiszi, hogy mindent megszabhat és mindent manipulálhat, az élet értelmének kollektív elvesztésével, a szeretetből való kiábrándulással, sőt a jószágot érintő elkedvetlenedéssel végzi.

Ez az elkedvetlenedés elveszi a tenni akarásunkat. Az a feltételezett „igazság”, mely csupán regisztrálja a világot, az ellentétek iránti közömbösséget is regisztrálja, melyeket megváltás nélkül az idő folyamának és a semmiben való végződésnek ad át. Ebben a formájában - a tudományosság köntösébe bújva, egyúttal rendkívül érzéketlenül és nagyon erkölcsstelenül - a modern igazságkeresés abba a kísértésbe esett, hogy teljesen búcsút vegyen az igazságosság iránti szenvedélytől. Már nem hisz a sorsában, az

folytatás a következő oldalon...

...folytatás az előző oldalról

ígéretében, a megváltásában.

Modern kultúránk számára, mely gyakorlatilag mindent feláldozna a dolgok egzakt megismerése érdekében, ennek az új cinikus észnek a megjelenése – mely tudást és felelőtlenséget kapcsol egybe – kemény válaszcspást jelent. Az erkölcsiség alól felmentő tudás ugyanis eleinte a szabadság, az energia forrásának tűnik, de hamarosan a lélek bénulásává válik.

A Prédikátor a maga ironiájával már leleplezi a tudás mindenhatóságának ezt a végzetes kísértését, a „mindentudás tébolyát”, mely az akarat teljes erővesztését eredményezi. A legkorábbi keresztény hagyomány szerzetesei pontosan azonosították a léleknek ezt a betegségét, mely hirtelen felfedezi a hit és erkölcs nélküli tudás hiábavalóságát, az igazságosság nélküli igazság ábrándját. Akédiának nevezték. Olyan kísértés ez, amely mindenkire leselkedik, az öregekre is, de mindenki ki van téve neki. Ez nem egyszerűen lustaság: nem, annál több. Nem egyszerűen depresszió: nem. Az akédia inkább a világ megismerése előtti behódolás, amelyben nincs többé szenvedély az igazságosság és a belőle következő cselekvés iránt.

Az értelemvesztés és az erőhiány, melyet ez a tudás okoz, amely elutasít minden etikai felelősséget és minden szeretetet a valódi jó iránt, nem ártalmatlan. Nem

pusztán a jóra irányuló akarat erőit veszi el: visszahatásképpen megnyitja az utat a gonosz erőinek agresszivitása előtt. Ezek annak a megőrült észnek az erői, amelyet ideológiai túltengés tett cinikussá. Minden fejlődésünkkel, minden jólétünkkel együtt voltaképpen a „megfáradás társadalmává” váltunk. Gondolatok csak bele: megfáradt társadalom vagyunk! Széleskörű jólétet kellett volna teremtenünk, és eltűrjük az egészségügy tudományosan szelektív piacát. Árhághatatlan határt kellett volna szabnunk a békének, és védtelen emberek elleni, egyre kíméletlenebb háborúknak vagyunk szemtanúi. A tudomány persze fejlődik, és ez jó. De az élet bölcsessége valami egészen más, és úgy tűnik, hogy az megrekedt.

Végül ez az értelemmentes és felelőtlen ész értelmet és erőt vesz el az igazság megismerésétől is. Nem véletlen, hogy korunk az álhírek, a kollektív babonák és az áltudományos igazságok kora. Érdekes: a tudásnak, a mindentudásnak, sőt a tudás pontosságának ebben a kultúrájában sok boszorkányság, de művelt boszorkányság terjedt el. Bizonyos kultúrával rendelkező boszorkányság ez, de babonás élethez vezet: egyfelől értelmünkkel haladunk előre a dolgok gyökerekig hatoló megismerésében; másrészt a lélek, melynek valami másra van szüksége, a babonák útját választja, és a boszorkányságnál köt ki. Az idősek megtanulhatják a Prédikátor ironikus bölcsességéből annak művésze-

tét, hogy fényt derítsenek az igazságosság iránti szeretet nélküli elme igazságának tébolyában rejlő csalásra. A bölcsességben és humorban gazdag idősök nagyon jó hatással vannak a fiatalokra! Megmentik őket a szomorú és életbölcsességet nélkülöző világ tudásának kísértésétől. És ezek az idős emberek visszavezetik a fiatalokat Jézus ígéretéhez: „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert majd eltelnek vele” (Mt 5,6). Ők azok, akik éhezést és szomjazást fognak ébresztetni a fiatalokban az igazság iránt. Bátorság, mi, mindannyian, idősek: bátorság és hajrá! Rendkívül nagy küldetésünk van a világban! De kérem, ne keressünk menedéket ebben a nem konkrét, nem valóságos, gyökértelen idealizmusban – mondjuk ki világosan –, az élet boszorkányságaiban!

A Szentatya felhívása az általános kihallgatás végén:

Megszakad a szívem a texasi általános iskolában történt mészárlás miatt. Imádkozom a megölt gyermekekért, felnőttekért és családjaikért. Itt az ideje, hogy nemet mondjunk a korlátlan fegyverkereskedelemre. Mindannyian kötelezzük el magunkat, hogy ilyen tragédiák soha többé ne fordulhassanak elő!

Fordította: Tözsér Endre SP

Fotó: Vatican.va

Forrás: Magyar Kurír

Nem csak Egyházunk lelke!

„Miképpen Jézus az Egyház feje, úgy a Szentlélek az Egyház lelke”

XIII. Leó, 1897

Az egyház születésnapját ünnepeljük pünkösd napján. E napon áradt ki a Szentlélek az apostolokra.

Midőn a lélek testbe szállt, megalakulhatott az Egyház is, hisz az emberi élet, a személyiség alapfeltétele a lélek. A Szentlélek a bizonyosságtétel, és a kinyilatkoztatás forrása. Ezért is nevezhetjük az Egyház lelkének. Szentlélek nélkül nem csak az egyház nem állhatna fenn, de az emberi élet sem létezhet megismerés nélkül. Ezért a tudatos lét fontos alkotóelemét képezi a lélek. A bennünk jelenlévő Szentlelket lelkiismeretünkben fedezzük fel. Mert

a lelkiismeretet, az emberben jelenlévő Szentlélek mozgatja. A lelkiismeret olyan riasztórendszer, olyan jelzőrendszer, ami bekapcsol, hogyha a bűn felé haladunk. A lelkiismeret az, ami segít, hogy tanuljunk, ha elkövettünk egy bűnt. Megtanítja számunkra, hogy mi az a helyes út, melyen járnunk kell, ha Isten közelébe szeretnénk jutni. Akinek „megszólal” a lelkiismerete, az biztos, hogy megismerte a bűnbánatot. Ha a bűneinket felismerjük, és megtudjuk bánni, a hitünk erejét is megérezhetjük. Ezért hitünket erősítő pillér a Szentlélek!

Hitünk stabil alapja a Szentháromság, mely egyik pillére a Szentlélek. A Szentháromság, a *legstabilabb mértani szerkezet mintájára, háromtámaszú tartóként* biztosítja hitünk stabilitását. Erre a stabil alapra építhetjük mi, emberek, a hitünket. Ezért nem elegendő csak a Szentlélekre támaszkodnunk. Fontos, hogy hitünket az Atya, Fiú, Szentlélek három oszlopára építsük. Csak így válhat hosszútávon szilárd hitünk.

Mikor kérjük a Szentlelket, hogy szálljon le ránk, a Szentlélek már biztos ben-

folytatás a következő oldalon...

...folytatás az előző oldalról

nünk s velünk van!
Hiszen lélek nélkül az emberi tudatos élet sem létezne. Ezért én nem csak

azt kérem a Szentlélektől, hogy szálljon rám. Az én további kérésem, hogy mindig maradjon velem, és a lelkemnek mindig mutassa meg az igaz utat. Igenis furdaljon a lelkiismeretem, ha letérek a

helyes útról! De még erőt is kérek tőle, hogy az igaz utat végig tudjam járni, és a lelkiismeretemre mindig legyen erőm hallgatni.

-pik-

A cserkészlet célja

A cserkészletet 1907-ben alapította egy brit katonatiszt, akit Robert Stephenson Smyth Baden-Powellnek hívtak, de a cserkészek között csak rövidítve Bi-Pinek szólítjuk. Bi-Pi-nek az volt a célja, hogy a fiatalok hasznosan töltsék az idejüket, és életre való felnőttek váljanak belőlük. Céljait a cserkészleten keresztül akarta elérni, ahol kis közösségekben (örsökben) dolgozott a gyerekekkel. A cserkészlet mára már a világ legnagyobb ifjúsági szervezete lett, Magyarorszá-

gon jelenleg több mint 13.000 cserkész tevékenykedik aktívan. A cserkészlet alappillérei: **Isten, haza, embertárs.** Három fő értékünk mellett, fontos, hogy a foglalkozásokat a szabadban valósítsuk meg, és, hogy cselekedve tanuljunk. Amellett, hogy alapítónknak az volt a célja, hogy hasznosan töltsük a szabadidőnket, egyik idézete is mérvadóvá vált: „*Próbáljátok meg úgy itt hagyni ezt a világot, hogy jobb legyen, mint ahogy kaptátok.*” Ezért a cserkészek minden nap

törekednek arra, hogy a világ jobb hely legyen. Mi, tatai cserkészek igyekszünk csapatként is ezt gyakorolni. Számunkra különösen nagy élmény volt ilyen szempontból, amikor télen rászorulóknak osztottunk meleg ételt, vagy a karácsonyi cipős doboz akció. Mindenkit szeretnénk mi is arra biztatni, amire Bi-Pi biztatta a cserkészeket: „*Próbáljátok meg úgy itt hagyni ezt a világot, hogy jobb legyen, mint ahogy kaptátok.*”

- Zs -

AZ EGYHÁZ: ISTEN LÁTHATÓ AJÁNDÉKA

AZ EGYHÁZ HÁRMAS EREDETE

A történeti eredet

Miből született az Egyház? A Jézus feltámadásába vetett hitből és abból, hogy a hívek hűségesek maradtak a feltámadás keltette dinamizmushoz. Van egy történelmi tény, amelyet senki nem kerülhet meg, ez pedig az apostoloknak az Egyház születésével kapcsolatos tanúságtétele. Az Egyház az a *szándék*, hogy fenntartsák ezt a tanúságtételt egy közösség keretében, amely szerveződni kezd.

»Akadtak emberek, tegnap még hitetlenek és tanácstalanok, akik ott helyben azonnal vagy szinte közvetlenül az esemény után tanúságot tettek egy ember, Jézus mellett, akit mindenki holtan látott a gyalázatos keresztfán, tanúságot tettek Jézus saját bírái előtt is, holott még mindig okuk volt félni ezeknek a haragjától, s azt állították, hogy az a halott még mindig él, mindörökké él, hogy Ő Isten dicsőségének Ura. (P. Moingt S.J.).«

Az apostolok nem teheték meg, hogy ne tanúskodjanak: »Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk.« (Ap-Csel 4,20) Ennek a közösségnek a tagjai felfedezik, hogy Isten transzcendens volta, amely Jézusban nyilvánult meg, együtt jár üzenetének egyetemességével. Tehát minden ember hivatott arra, hogy Isten népéhez tartozzék.

Az Egyház eredete Istenben

A kezdet szónak két értelme van: eredet és feltűnés. Fontos a kettő között különbséget tenni. Egy gyermek eredete: fogantatása; feltűnése: születésének napja. Az eredet az első, ősi, rejtett, nem érzékelhető kezdet. A feltűnés az észlelhető, nyilvánvaló kezdet, a látható megnyilvánulás. Az Egyház is elmondja nekünk: húsvétkor és pünkösdkor születtem, de eredetem Istenben van, »az Istenben elrejtett misztériumban« (Ef 3,9).

Isten Krisztussá lett, hogy Krisztus Egyházzá legyen. Más szóval a megtestesülés nem fejeződik be Krisztus személyében. Krisztus azért létezik, hogy az egész emberiség krisztusivá legyen. Isten az Ő örökkévalóságában éppen ezt az egyesülést akarja, egyesülést az egész emberiséggel, amit pedig Egyháznak nevezünk. Isten örökkévaló szándéka az összes divinizált ember közössége, amit Teilhard Ómegapontnak nevez.

Állapítsuk meg tehát, hogy az Egyház szónak három jelentése van:

1. Ami elsődleges Isten szándékában: a végső (örök) közösség mindenkivel Krisztusban.
2. A láthatatlan odatartozás a látható Egyházhoz.
3. Maga a látható Egyház.

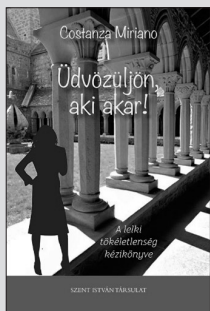
Az Egyház eredete az emberben

Mélységes összefüggés van az Egyház jelentéstartalma és az ember legbelső mivolta között. Amit az Egyház az embernek felkínál, az alapvető óhajként benne él az emberi szívben. Mert az ember kettős – *függőleges és vízszintes* – dimenziójú kapcsolatrendszerben élő lény. Kapcsolata a világhoz és a többi emberhez lényegbevágó számára, ez létének alapfeltétele. A másik nélkül semmi vagyok. Az ember szenvedélyesen igényli a közösséget. De az Istenhez való viszony sem kevésbé lényeges.

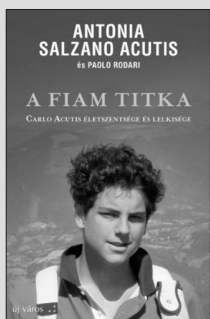
Az egyház úgy áll elénk, mint a megvalósulása ennek a kettős dimenzióknak: az ember egyesülése Istennel és az emberek egyesülése egymással. Az Egyház így szól hozzánk: benned megvan a képesség arra, hogy osztozz az isteni létben, téged lényed legmélyén Isten vonz, s amikor te magad Isten felé haladsz, ugyanakkor az emberekkel való egyesülés útját járod. A *függőleges* kapcsolatot nem lehet megvalósítani a *vízszintes* nélkül. Egymásban gyökeredznek. Az Egyház magának az emberi természetnek a történelmi megformálódása.

Forrás: François Varillon: A hit öröme az élet öröme, Márton Áron Kiadó, Bp., 2001, 112–115. Kontra Attiláné

Könyvajánló

Costanza Miriano: Üdvözljön, aki akar! A szerző olasz újságíró, házas, négygyermekes családanya. Önmagát így jellemzi: „tökéletlen feleség, korlátozott anya, késésre hajlamos dolgozó”. Costanza Miriano könyvében egy öt oszlopra épülő élet szabályt állít elénk. Ez az öt oszlop: Isten Igéje, az ima, a gyónás, az Eucharisztia és a böjt. Ezt az élet szabályt sokan próbálják megélni, szigorú tökéletlenségben. Vannak, akik önmagukban, és vannak, akik úgynevezett „wifi-kolostort” alkotva, amelynek egészen átadják életüket. Őrizhetünk magunkban szerzetesi szívet akkor is, ha éppen a metrón ülünk vagy otthon főzünk, bevásárolunk vagy sportolunk, és ebben a közösségben akkor is testvérek vagyunk, ha fizikailag távol élünk egymástól. Hogy miképpen tehetjük meg? Erre ad választ a szerző a rá jellemző – humort sem nélkülöző – stílusban.

Az Új Város kiadó gondozásában magyarul is megjelent Carlo Acutis édesanyjának, Antonia Salzano Acutisnak könyve fia élet szentségéről. *A fiam titka. Carlo Acutis élet szentsége és lelki sége* című könyv Megrendítő vallomás ez egy „boldog” édesanyjától, aki a legközelebbi tanúja volt, hogyan válhatott egy 21. századi olasz fiatal példaképpé, akit Ferenc pápa is megnevez a Christus Vivit kezdetű, fiatalokról szóló apostoli levelében, mint aki a modern tömeg tájékoztatási eszközökön keresztül az evangéliumot adta tovább. A 2006-ban 15 évesen elhunyt és 2020-ban boldoggá avatott tinédzser élet szentségének híre mára elterjedt az egész világon. Vajon mi volt a titka? Hogyan jutott el a szentek társaságába néhány év alatt? Ebben a szív szorítóan szép könyvben édesanyja, Antonia vall fia életéről, a hithez való hozzá állásáról és önmagáról: arról, mit jelentett számára Isten jelenlétét meg tapasztalni saját fia közvetítésével. Nemcsak Carlo életét ismerhetjük meg, hanem édesanyja lelkébe is betekinthetünk.

Miserend

Agostyán

Vasárnap: 11:30; Szerda: 17:00

Baj

Vasárnap: 10:00; Hétfő: 17:00

Dunaalmás

Vasárnap: 11:30; Péntek: 17:00

Neszmély

Szombat: 16:45; Csütörtök: 17:00

Tata-Kapucinus

Vasárnap: 8:30, 18:00

Hétfő: 18:00; Kedd: 7:30; Szerda: 18:00, (vesperás 17:30);

Csütörtök: 7:30; Péntek: 18:00; Szombat: 18:00

Vértestolna

Vasárnap: 11:30; Kedd: 17:00

Szentségimádás

Minden hétköznapon a szentmise előtt fél órával szentségimádás és gyóntatás.

Vesperás

Szerdánként a szentmise előtt fél órával zsolozsmát imádkozunk

Tiszta Pont

Szolgáltatásaink:

- ✓ általános takarítás
- ✓ elhunytak utáni fertőtlenítő takarítás
- ✓ lomtalanítás

Szolgáltatási kör:

cégek
irodaházak
magánszemélyek

Keressen bizalommal!

+36 20/297 0200

+36 20/523 1264

TEMETKEZÉS

1933 óta

Tata, Stranzky u. 15.

PENNY mögötti üzletsor

34 / 487 - 847

Info@libitina.hu

LIBITINA Kft.

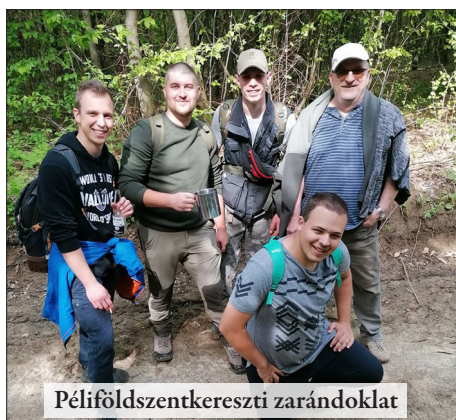
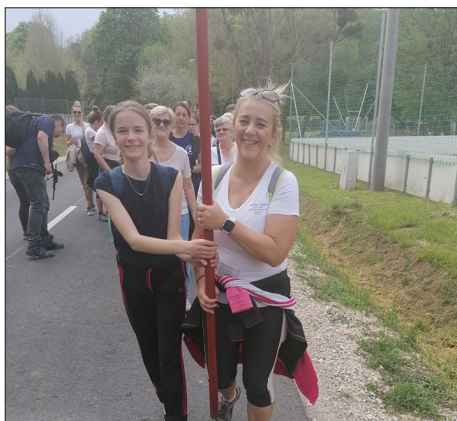
A következő szám kéziratának leadási határideje: 2022. július 11. Kérjük, kézírataikat a tataikapucinus@gmail.com e-mail címre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, baji, dunaalmási, neszmélyi, tata-tóvárosi, vértestolnai plébániák közös lapja - 2022.06.05. - XXXII. évf. 3. sz.

Megjelenik évente hatszor. Felelős kiadó: Kovács Csaba Albert plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata,

Bartók B. u. 1. Tel: 34/ 380 019

Honlapcím: www.tataikapucinus.hu Nyomdai előkészítés: Árendás Gergő. Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

Péliföldszentkeresztzi zarándoklat

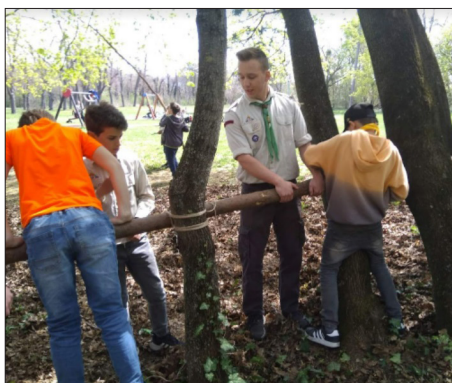
Cserkészek a városi keresztúton

Szent háromnap

Szent háromnap

722. sz. Övegcs József cserkészcsapat

